

Op het vliegveldje zelf heerst een slapertige atmosfeer. Tegen de muur van het gebouw hangt de geüniformeerde sterke arm van de wet: een uitermate gezette aboriginaal dame, die aan haar lippen lijkt te hangen. Meer blauw op straat pakken ze hier duidelijk in de breedte aan. Het 4x4 busje staat al klaar. In een uur gaat het dwars door de bush naar de boot die bij Forland Road voor anker ligt. Een conglomeraat van wel twee huizen wat in deze contreien beschikbaar al genoeg is om het een naam op de kaart te gunnen.

De Nimrod, een stoere catamaran, ligt klaar in de baai. Met de Zodiac worden de 16 duikers naar de boot gebracht. Het is een bont gezelschap bestaande uit Amerikanen, Canadese, Engelsen, Duitsers en twee Nederlanders. Eenmaal aan boord volgt de kennismaking met de bemanning en de briefing van de kapitein. Hij benadrukt dat deze trip, door het afgelegen karakter van het gebied, niet alleen kansen biedt om onontdekte riffen te bezoeken maar dat het ook verplichtingen schepst om de veiligheid extra in acht te nemen. Dat geldt zowel

TEKST EN FOTO'S: TANJA VAN DER AVERT
EN WILLEM HEIDEMAN

'No worries, mate!' lacht de piloot als hij op de 'iets' te zware duikclassen wordt gewezen. Met wat gepast duw- en trekwerk verdwijnen ze in het laadruim van het kleine 6-persoons vliegtuigje. Op het vliegveld van Cairns staan nog 3 vliegtuigjes klaar, volgepakt met duikers, hun duikspullen en proviand voor een liveboard van een week in de Far Northern Section van het Marine Park het Groot Barrièrerif.

Diving Down Under

voor de duikers, die gevraagd wordt verstandig om te gaan met het aanbod van 5 duiken per dag, maar het geldt ook voor de bemanning die, met de film 'Open Water' in het achterhoofd, iedereen af zal tekenen die te water gaat en een paraat zal vragen aan elke teruggekeerde duiker alvorens te vertrekken naar de volgende duikstek.

Zo is daar Tjouw Wall. De duikgidsen Timmy en Paul wijzen al bij het opmaken om onderwater te verdwijnen op de stroming. Eenmaal dat de logistiek nogal ingewikkeld is. Zou de tweewekelijkse vrachtboot met voortraders et genlijk vanmorgen al geantiveerd moeten zijn, staat een hele stevige stroming maar er is een

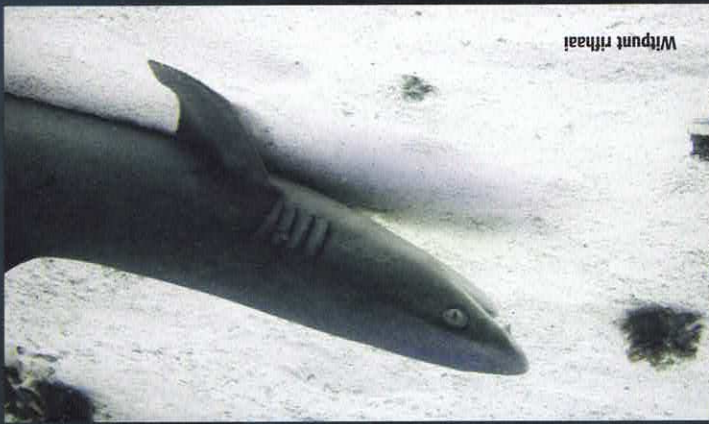
Eenmaal terug op de boot begint het patroon van de komende week langzaam zichtbaar te worden: een uitgebreid ontbijt met eieren en spek verspreid zijn geur over het duikdek. En de duiken volgen elkaar verder in snel tempo op. Sommige duikstekken zijn bekend, andere herten tijdens de briefting, ' en leveren soms juweeltjes van nieuwe duikstekken op en een enkele maal een teleurstelling. Wat verrassend is om te zien hoezeer het zicht kan variëren. Duiken die amper een uur varen van elkaar verwijderd zijn leveren soms een halvering van het zicht op. De duiken worden minder diep gemaakt om de stikstofverzadiging binnen de perken te houden. En veel verschil maakt het toch niet: tot 12 meter of tot 30 meter, het is overal prachtig. Sommige duikstekken dingen naar een plaats in de eregalarij.

Het is half 7 in de morgen als iedereen uit bed wordt getrokken voor de eerste duik bij het Southern Smail Detached Reef. Een snel en licht ontbijtje tijdens de briefting en dan overboord. Na de koudwaterduiken in Nederland is dit altijd een heerlijk moment: beneden kruiet het uitbundige rif van het leven in de meest uitbundige kleuren en dat terwijl het water van zo'n 29°Celsius langzaam maar verkoelend het comfortabele tropenpak binnen sijpelt. Op de hoek van het rif pa-trouilleert een aantal grijze rifhaaien, terwijl boven aan het rif een grote napoleon rond-scharrelt met zijn kraalogen die rondloeren en alles en iedereen in de gaten houden. Vlak boven het koraal zwemmen duizenden paar-se en oranje vlaggenbaarzen, als de vonken van een kampvuur, een diep oranje anemoon heeft zich in de stroming tot een bijna gesloten bal samen getrokken. De autochtone familie anemoonvissen weert zich nog maar net door de nauwe opening heen te wringen om zich tussen de tentakels te verbergen.

uiteindelijk tuft het vrachtbootje pas 's avonds rond half 9 de baai binnen om de Nimrod te voorzien van de nodige brandstof en voedsel. Terwijl de tropennacht langzaam de hitte van de dag verandert in een heerlijk zwoele temperatuur, wordt het anker gelicht en is het vertrek voor een nachte varen richting de buitenste riften van het Groot Barristerif.

Witpunt rifhaai

Oliftenkruige zeeslang

Een andere prachtige duikstek is het Lighthouse. Een bommie (Australisch voor een losstaand koraalblok) die vanaf zo'n 25 meter diepte omhoog komt. Het is als een magnet voor het leven. Er schartelen enkele oliftenkruige zeeslangen over de bodem, vrienten en ze soms bijna tegen de duikers aan. Een delijk, nieuwsgierig maar erg bijziend zwemmen ze soms bijna tegen de duikers aan. Een

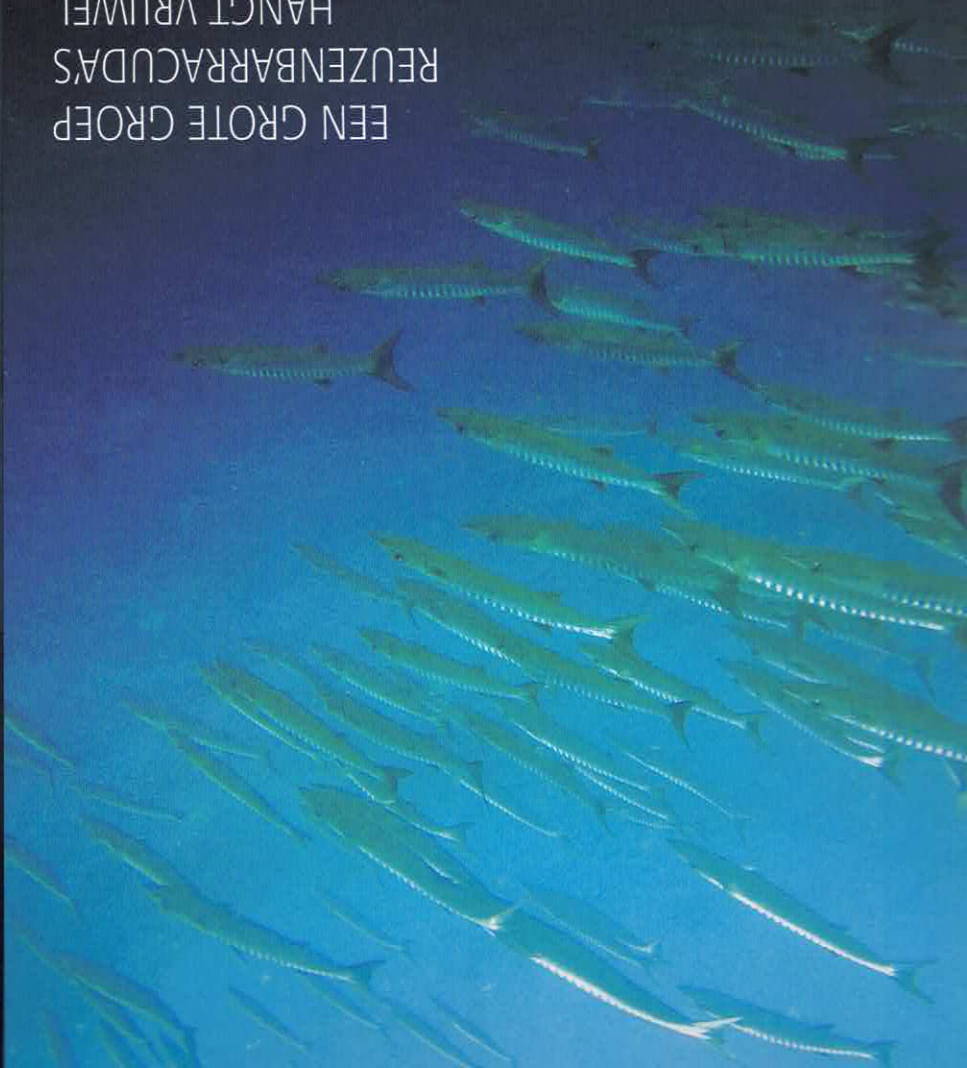
die in een flits weggegraid wordt. Hij houdt vlak voor de duiker een visder langs, uitgerust met een pantserhand- van het voederen worden, komt de duiker- sels, om te voorkomen dat ze een onderdeel gers zo goed mogelijk weggestopt in de ok- erop of af als vliegen op de strop. Met de vin- Potarocods van 100 tot 150 kilo zwaar komen is toegestaan. En het voeren is spectaculair, visser, onder zeer strikte omstandigheden, in een marinepark bevindt met strenge re- Catrns en omstreken. Hoewel de duikstek zich Of dan is er de Cod Hole, wereldberoemd in

willen duiken. territoriale vissen voor het moment elkaar zoveel te halen dat deze solitair levende en napoleons zwemmen rond. Blijkbaar valt hier water en meest opvallend: wel 12 volwassen racuda's hangt vrijwel bewegingsloos in het

de stroming in, een grote groep reuzenbar- weert, dikkopmakrilen staan in scholen tegen door de gierende stroming, schieten heen en zich afspeelt: haaien, schijnbaar onaangetaan op een meter of 20 bevindt. Als de kop over toekijken hoe een wonderdichoon spektakel te zwemmen. Vasthoudend aan een stuk rots

peten. Het is vrijwel onmogelijk om verder langs en begint de ademautomaat te klap- de rand wordt gestoken, giert de stroming er op een meter of 20 bevindt. Als de kop over deze dekking zwemmen naar de rand die zich soort berging die een luvte creëert. Onder

EEN GROTE GROEP REUZENBARRACUDAS HANGT VRIJWEL BEWEGINGSLOOS IN HET WATER

Kwal

Groot Barrière Rif

Het Groot Barrière Rif is één van de mooiste duikbestemmingen ter wereld. Het marinedpark heeft immers de status van echt nationaal park gekregen en zal daardoor beter beschermd kunnen worden en dat is hard nodig. In het noordelijk gedeelte van het park maakt de Australische marine intensief en geavanceerde deloos jacht op illegale Filippijnse en Taiwanese visserstrawlers die met destructieve vismethoden complete riften vernietigen. In het zuidelijk gedeelte van het park, tussen Bundaberg en Cairns, heeft het koraal zwaar te lijden van de intensieve suikerteelt die met nitraat verontreinigd water loost en daarmee de algen groei zo explosief laat toenemen dat het koraal verstikt wordt. Daarnaast heeft de extreme hete zomer van 2002 het koraal ook hard heeft getroffen. Werd tijdens de El Niño opwarming van 1998/1999 zo'n 5% van het koraal getroffen, in 2002 is in het zuidelijke gedeelte 60% van het koraal aangestakt. Het noordelijk gedeelte tussen Cairns en de Straat van Torres heeft tot nu toe de dans kunnen ontspringen en is nog in een relatief ongeschonden staat.

ter wereld behoren, wordt het zekere voor het onzekere genomen en plaats gemaakt om ze ongestoord door te laten. Op de bommie zelf tientallen soorten maakt slakken, anemoonvissen, een mantelkreft, anemoonvissen, kortom een groene- en karetschildpadden, kortom een feest voor elke duiker.

De laatste dag wordt de Pixie Pinnacle bezocht, een duiksteek vergelijkbaar met het Lighthouse maar met een grote verzameling bijzondere leven. Een familie van 3 spookkultvissen, een schorpioenbladvis en een Five File Shell die met kleine stootjes elektrische, lichtflitsjes maakt om prooi te lokken. Bovenop de bommie zijn binnen een straat van drie meter 5 verschillende soorten anemoonvissen te vinden. Terwijl ge-

probeerd wordt daar een foto van te maken, besluiten twee zwaveljufferfjes dat het genoeg is en pikken in het haar en aan de vingers. Niet dat het echt indruk maakt maar als je zo klein en moedig genoeg bent om zo'n groot wezen aan te vallen verdienen je in ieder geval respect. Eenmaal aangekomen in Cooktown eindigt de trip zoals hij begonnen is, met een vlucht langs de kust. Het verschil met de heenreis is dat in verband met de stikstofverzadiging, niet hoger dan 50 meter wordt gevlogen, laag genoeg om schorpioenbladvis en een Five File Shell die met kleine stootjes elektrische, lichtflitsjes maakt om prooi te lokken. Bovenop de bommie zijn binnen een straat van drie meter 5 verschillende soorten anemoonvissen te vinden. Terwijl ge-

Meer foto's van Diving Down Under zijn te vinden in het fotoalbum van Duikteam Gelo op: www.duikteamgelo.nl

Chromodoris tritios

Spoorlijwuis

Potatocod